

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3089/2025
17.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Јевтић, адвокат из ..., против туженог „ЕПС“ а.д. Београд, Огранак „РБ Колубара“ Лазаревац, чији је пуномоћник Сабахудин Тахировић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1824/25 од 19.06.2025. године, у седници одржаној 17.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1824/25 од 19.06.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1824/25 од 19.06.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1824/25 од 19.06.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 13/24 од 15.04.2025. године којом је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због мање исплаћене вредности радног сата у 2021. и 2022. години исплати 10.000,00 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате, као и да на досуђене износе накнаде штете уплати за тужиоца надлежном Републичком фонду за ПИО доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, као и да на име накнаде штете због незаконитог умањења накнаде зараде за време коришћења годишњег одмора у последње три године, рачунајући од дана подношења тужбе исплати 3.000,00 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате, као и да на досуђене износе накнаде штете уплати за тужиоца надлежном Републичком фонду за ПИО доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, те је обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 1.210,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права предвиђеног чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију, тражећи трошкове ревизијског поступка.

Према одредби члана 404 став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права.

Предмет тужбеног захтева је исплата накнаде штете због мање вредности радног сата у 2021. и 2022. години, као и због незаконитог умањења накнаде зараде за време коришћење годишњег одмора у последње три године, са захтевом за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање. По оцени Врховног суда, имајући у виду разлоге на којима је заснована побијана другостепена пресуда, нема места одлучивању о посебној ревизији тужиоца у овом спору ради разматрања спорног правног питања. У конкретном случају просечна зарада тужиоца на годишњем нивоу и зарада по месецима је имала раст у 2021 у односу на 2020. годину и у 2022. години у односу на 2021. годину, у поређењу са просечном зарадом свих запослених код туженог у 2020. и 2021. години, те како је код обрачуна зараде тужиоца, тужени примењивао вредност радног сата која није мања од вредности радног сата прописане чланом 31. став 3. ПКУ туженог (да просечна зарада у текућој календарској години не може бити мања од просечне зараде у претходној календарској години) то је правилно одбијен тужбени захтев. Ожалбена одлука је у складу са правним схватањем и одлукама Врховног суда у истој чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета дана 22.01.2024. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 13.000,00 динара.

Према члану 441. Закона о парничном поступку ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403 став 3 Закона о парничном поступку, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем

курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП због чега је у смислу одредбе члана 165. одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**